

Josef Škabraha – moje cesta k vysvěcení na akolytu - rok 2013

Byla to cesta vedená Bohem od ministranta, přes lektora, kostelníka....., společenství, duchovní obnovy a KCHK, vnuknutí a vedení Duchem svatým jít dál na cestě k Bohu.

Před tímto rozhodnutím jsem silně vnímal, jak je Bůh s námi a jak nás vede: "Rok křtu" – přijetí Svátosti křtu u Andrejky K. a její sestry z Hradiska...

"Rok biřmování" – vylití Ducha svatého na dceru Markétu;

"Rok víry – EUCHARISTIE" – když jsem si toto všechno uvědomil, věděl jsem, že mám jít dál ve službě Bohu a lidem.

Přihlásil jsem se na kurz pastoračních pomocníků ve Zlíně, který začal 24. 11. 2012

Na začátku každého setkání, kterých bylo celkem třináct, jsme měli mši svatou a potom společně v jednom velkém společenství jsme vyslechli přednášky z oblastí Písmo, morálka, liturgie, duchovní život a vedení společenství, svátosti-křest, smíření, eucharistie, pomazání nemocných, biřmování, manželství, kněžství, Credo, církevní dějiny, právo...., které pro nás měli připravené výborní kněží. Na závěr byla duchovní obnova a závěrečné testy. Celý kurz končil 27. 4. 2013 mší svatou a předáváním diplomů.

Pak následovalo zaslání žádosti arcibiskupovi ke schválení na jmenování ke službě akolyty, to se uskutečnilo 4.9.2013 Do služby ve farnosti jsem byl při nedělní mši svaté uveden na konci září 2013.

Modlitba z adventní duchovní obnovy (2003) za manžele Bože, Otče veškeré lásky a veškerého milosrdenství, sešli nyní prosím svého uzdravujícího Ducha na mou ženu, kterou jsi mi dal (na mého muže, kterého jsi mi dal), aby mě v tomto životě přiváděl(a) k Tobě. Dotkni se, prosím, všech zranění, jizev i otevřených ran, které jsme si způsobili svým sobectvím. Zahoj a přikryj svou něhou všechnu bolest, odstraň z našeho vztahu obavy, úzkosti a veškerou nedůvěru. Obnov všechno, co znecitlivělo naším bezohledným přístupem. Rozehřej naše srdce velkou důvěrou v sílu přijaté svátosti, ať je Kristus mezi námi oslavován nyní i na věky.

Svědectví o obnově duchovního života (vznikla z rozhovorů se členy různých společenství u nás, kteří absolvovali semináře duchovní obnovy)

- Je to jako když se člověk dívá z okna a pak si odhrne záclonu – najednou všechno vidí zřetelně. Teď ke mně mluví Bible, zvláště listy svatého Pavla, které byly dříve málo srozumitelné, živou řeč vnímám i z proroků, z textů Starého zákona. Hloubka nových vztahů s Bohem se snad ani slovy nedá vyjádřit.... osobní modlitba se stala důvěrným rozhovorem.

A.N.

- Zcela se mi proměnil vztah ke mši svaté a svatému přijímání. Cítím na sobě také zřetelně fyzicky účinky modliteb za uzdravení.

M. P.

- Uvědomuji si teď při každé práci, zvláště té, která mě už zmáhá, že je Bůh se mnou a pomáhá mi. Cítím klid a pokoj, když se modlím za svou rodinu.

J. K.

- Dříve jsem se stále všeho a o všechny bála. Teď už vlastně ani nevím, co je to strach.
M. B.

- Uprostřed těžké nemoci jsem dostala obrovskou sílu k životu.
M. T.

- Cítím se radostněji na mši, ráda teď na ni chodím. Je ve mně jakási nová spokojenost a klid z nového přiblížení se Bohu, ve službě pro něj.

J. Z.

- Teď už vím daleko víc, oč se jedná při mši, táhne mě to do kostela i ve všední den.
M. P.

- Slovo Bůh bylo pro mě kdysi hodnotou, kterou musím uctívat, protože mi to ostatní nařizují a navíc mně vnucují způsoby, jak se to má správně dělat. Můj Bůh dnes není slovem, je to milující bytost, a jeho konkrétní projevy lásky mě naplňují absolutním štěstím. Nikdy by žádný člověk nedokázal být tak pozorný, moudrý, něžný, nesobecký, neustále pro mě připravený. Pro tuto poznanou Boží dokonalost mně přestává vadit nedokonalost lidská, nejsem už na nich svou vnitřní vyrovnaností tak závislá, ba dokonce cítím k nim lásku i tehdy, kdy by moje lidská přirozenost cítila jen odpor.

E. B.

- Ujistění o každodenní Boží přítomnosti v mém životě (i když člověk někdy s Bohem nekomunikuje), duchovní sblížení s manželem, práci s Biblí tak, aby se dotýkala mého života. Ujistění, že Bůh má se mnou plán a počítá se mnou. *Z. Š.*

- Pochopil jsem, že mě Bůh už od narození zná a vede mě v životě, nic se nestalo náhodou. Dostal jsem sílu a pomoc, poznání, že v Bohu mohu nést obtíže. Nastalo přiblížení k Bohu.

J. Š.

- Po semináři Sieverse vznikl skutečný vztah k Bohu, poznání síly a moci Písma. Do té doby jsem byl křesťanem z obavy, abych nedopadl tak jako např. boháč z podobenství o boháči a Lazarovi a jiní.

M. B.

- Duchovní obnova pro mě znamenala další krůček k Ježíši a jeho otevřenému srdci. Ve finále jsem pocítila pokoj Ducha svatého.

J. K.

- Duchovní obnova mi dala zakusit skutečného Ježíše skrze dary Ducha svatého.
P. K.

Pouť do Zlatých Hor za nenarozené děti v sobotu 6. října 2007

"Byla jsem z předchozího dne (návrat z Opavy) tak strašně unavená, že jsem se jen mechanicky přesunula ráno na autobus a neměla jsem na nic myšlenky. Když jsme vysedli z autobusu a vykoučili na křížovou cestu, najednou jako bych ucítila v každé ruce teplo dětské ruky. Vzpomněla jsem si, že mi ráno volala dcera, abych nezapomněla na jejich zemřelé děťátko – byl to chlapec František. Mnohem víc mě ale překvapila dívenka Libuška, zemřelá sestřička mého muže, nikdy jsem netušila, že to bylo děvče. Děti šly se mnou celou cestu. Při mši svaté, po pozdvihování jejich obraz zesvětlal. „Tak už běžte“, řekla jsem jim, ony se začaly vzdalovat a ucítila jsem veliký pokoj Boží lásky a smíření."

"Křížovou cestu jsme my tři jít nemohly, tak jsme se ji pomodlily nahoře v ambitech. Když jsme skončily, šly jsme do kostela, kde právě probíhala mše svatá. Protože jsme přišly pozdě, nemohla jsem už k svatému přijímání a bylo mně to trochu líto. Během podávání svatého přijímání jsem uslyšela zcela zřetelně dvě jména – Jan a Marie. Zároveň jsem také dostala poznání, že se jedná o mého nenarozeného bratříčka a nenarozené dítě mé dcery. Celou mši svatou, kterou jsem pak prožila s našimi poutníky, jsem cítila Honzíčka na kolenou.

Později jsem to vyprávěla své sestře a co bylo úžasné – nejen, že mi ihned uvěřila, třebaže o těchto věcech nikdy neslyšela, ale i ona byla naplněna velkou láskou a dojetím."

"Od té pouti cítím jakési osvobození, velké ulehčení."

"Když se začala pouť připravovat, reagovala jsem hněvivě. Už jsem to dostkrát řešila, i s knězem, a chci mít už od těchto věcí pokoj. Ale pak jsem se přihlásila. Věděla jsem nejen o svých dvou dětech, ale i o dalších z rodiny. Neměla jsem tušení, jak zformulovat přímluvu na mši, když vůbec nevím, co to bylo, snad dva chlapci, líbilo se mi jméno Petr... Na křížové cestě jsem ale všechny takové spekulace zamítla. Na začátku mše svaté jsem si chtěla podle doporučení děti představit u sebe, třeba na klíně, ale zase mě hned napadlo, že takový pártýdenní mrňous nemůže nikde sedět, že se tak akorát vejdou oba do dlaní a snad abych si to lépe představila, dala jsem ruce k sobě. Najednou jsem je tam uviděla, maličké, pár centimetrů, byl to chlapec a holčička. Hleděla jsem na ně a cítila jak mi něžní srdce, zatím šla mše svatá. Moje děti mi před očima rostly, když bylo po proměňování, děvčátko v bílých šatičkách se roztančilo, vzalo bratříčka za ruku a oba se rozplynuli někde v prostoru oltáře. Já jsem je viděla už velké."

"Moje nevěřící kolegyně mi dala svolení, že mohu mši obětovat také za jejího předčasně narozeného a ihned zemřelého chlapečka. Přitom mi pověděla také něco o rodině, kam se přivdala. 7 chtěných, jeden nechtěný potrat. I tyto děti šly se mnou křížovou cestu, zatímco malého Ládička jsem ale cítila, že držím v levé ruce, ti ostatní byli po pravé straně spíše jako takové nezřetelné dětské klubíčko. Stejně i na mši jsem měla radost jen z toho jednoho chlapce, ti ostatní jaksi zmizeli, že jsem si na ně vzpomněla až cestou domů. Hned v pondělí ráno se kolegyně zeptala, zda jsem na té pouti byla a jaké to bylo. Víím, že tomu byla ráda, přestože sama víru odmítá."

"Na pouti do Zlatých hor se nám oběma vyjasnilo jméno našeho prvního nenarozeného dítěte. (Matěj) Odjížděla jsem s velkým pokojem, klidem a radostí. Možná taky s menším strachem o naše nynější "bříško". Oba jsme se tam velmi uklidnili a urovnali si mezi sebou věci, které bylo třeba a s kterými jsme oba otáleli."

"Naše kamarádka s roztroušenou sklerózou se po mnoha letech k nám přidala a nejenže jela s námi, ale také chtěla jít křížovou cestu pěšky. Tuto Kalvárii si vychutnala až do dna. Asi v polovině cesty už měla zřejmě ochrnutou pravou nohu, zmizela jí veškerá krev s obličeje a bídě se vlekla. Šla jsem za ní a za její přítelkyní, že bychom se nad ní měli pomodlit, ať vůbec dojde nahoru, ale obě jako by mě neslyšely. Tak jsme jí našli hůl na opírání a já jsem poodešla trochu rozmrzelá, že jsem s modlitbou neuspěla. A pak mi náhle došlo, že ona za svůj čin má přijít až k hranici smrti, aby dobře porozuměla. U jedenáctého zastavení byla za krizí, noha začala opět fungovat, vrátila se jí barva do obličeje a už stačila tempu přesunu. Ke kostelu došla v klidu společně s ostatními."